

покрива и хвърлило равнодушенъ погледъ къмъ морето.

Радостенъ викъ се изтръгналъ изъ устата му.

Като нѣкой лебедъ, равномерно клатушкайки се по синьото море, приближавалъ къмъ града отдавна очакваниятъ корабъ на финикийцитѣ. Познатото ѝ червено знаме се вѣяло на най-високата му мачта.

— О, богове! — едва могла да продума Алида и съ радостно вълнение седнала на нажежения отъ горещото слънце покривъ.

Сърдцето ѝ тупало силно, като че искало да изкочи. Краката ѝ се подвивали.

Момиченцето видѣло, какъ полекичка се свили платната на кораба, какъ затънали въ морето тежкитѣ котви и корабътъ се спрѣлъ, като че замръзналъ срѣдъ гладката морска повърхнина.

Алида се опомнила. Тя бързо се изправила на крака и се затекла по каменнитѣ стълби надолу.

— Татко, татко, — викала тя, задъхваща се отъ радостъ и втурваща се въ стаята на баща си, — който седѣлъ при масата си, унесенъ въ работа.

— Татко! Пристигна най-после финикийскиятъ корабъ съ кехлибаря! — задъхана отъ вълнение и силното тичане, викала Алида.

Талесъ Милетский повдигналъ бавно глава и като се облегналъ на стола си, погледналъ усмихнато развълнуваното си момиченце.

— Ти, навѣрно всѣки часъ си отивала да гледашъ, идва ли корабътъ? — казалъ ѝ той весело.

— Да, татко, всѣки часъ! — признало си момиченцето.

— Личи си по отслабналото ти лице. . . Хайде, Алидо, иди да предешъ, а азъ ще отида на ко-